

N:o 6 A.
1898.

Prenumerationspris:
helt år kr. 2,00
trefjärdedels år > 1,60
half år > 1,10
kvartal > 0,60
befordringsafgiften ej
inberäknad.

Utgifvare:
Gösta Settergren.

Redaktion:
E. Bergvall, E. Krantz,
E. H. Malmberg.

Annonspris:
10 öre pr □-cm.

Utgifningstid:
Den 10 och 25 i hvarje
månad.

10 April

Första Årgången.

PÅ JAKT.

Originalteckning för »Sport»

Två månaders vistelse i Lappland sommaren 1895.

För »Sport» af *Gunnar Sandberg*.

Forts. fr. föreg. nummer.

Som de skjutna fåglarne lågo ett bra stycke från stranden, måste jag pulsa ut efter desamma, dock voro finnskorna för korta, ty vattnet stod mig under armarne, då jag med bössan halade åt mig mina fåglar. Om man nu är våt eller torr kvittar lika, bara man lyckats skjuta något.

När jag framkom till mötesplatsen, var M. redan där och lät en smörgås sig väl smaka. Han frågade efter orsaken till mina skott, och blef ej så litet storögd, när jag ur jaktväskan framtog mitt byte. Af mina patroner fann jag nu, att de bägge första sjöorrarne fallit för ett dunst-skott, hvilket jag af misstag hade i bössan.

Sedan vi fördeladt de skjutna fåglarne emellan oss, fortsattes färden upp på Dundret från denna sida. Under vägen sågo vi flera Bergfinnar (*Fringilla montifringilla*), af hvilka en del honor höllo på att reda sina bon, under det hannen från någon trädtopp lät höra sin egendommiga sång. M. sköt en hanne af Tallbiten (*Corythus enucleator*). Uppkomna på Dundret syn-

tes den första Snösparfven (*Emberiza nivalis*) och jag sökte, om möjligt finna boet efter densamma, men måste öfvergifva försöket.

Vi togo, under vägen på Dunderet, en del fällda renhorn, som här finnas litet öfverallt hvar man går fram. Å högsta toppen fäste vi dessa på en stör, som restes i höjden, med våra namn och dato. Jag har i år fått underrättelse af M. att under hans besök där i fjol sommar, de ännu voro kvar, men hade inristningarne blifvit något otydliga, hvarför han ifyllde desamma.

Vi slogo oss nu ned för att skåda den storslagna tafra, som härifrån utbreddes sig längst i fjärran. En rad af snöbetäckta toppar, hvilka lystes i midnattssolens glans. Det storslagna, som här fängslade våra blickar, kom oss att glömma de myggor, som fastsugit sig å våra ansikten.

Vi lämnade så vår utsikt, som för en stund bjudit oss på något så storslaget rikt man knappt tror kan finnas, och mot hvilket man vid betraktandet rent af försvinner, ja, med ett ord, man känner sig oändligt liten. På nedvägen sågo vi en Fjällvråk, som flög oss förbi utom skotthåll, samt tvänne Fjällripor, hvilka vi stötte från ett videsnår på sidan om Dunder-vägen. M. fällde en Ängpiplärka (*Anthus pratensis*).

Följande dag var åter konservering och äggurbläsning, hvarjämte vi rustade ut oss för en färd till några större myrar, som sträcka sig från Harrträskets norra ända, ned emot Ripas järnvägsstation.

Tidigt på morgonen den 15 bar färden utes efter gamla vägen till Luleå, hvilken vi följde ned till myren Harrisvuoma. Här var det godt om grönbenta snäppor, småspofvar och gluttsnäppor. Ifrån någon grantopp lät enkla bäckasinen höra sitt tick, tack. Af denna fågel fann jag här en kull ägg, hvilken låg i en fördjupning på en tufva. Drogo oss nu ned emot Dunderbäcken, hvilken vi följde till järnvägen. Uppkommen på järnvägen, såg jag den första Varfågeln (*Lanius excubitor*), hvilken tagit posto på telegrafträdarne, troligen för att hafva fri utsikt öfver sina jaktmarker. Ett stycke från järnvägen sköt jag en

Stenfalk (*Falco lithofalco*), som vi sedan funno boet utaf. Men det låg på yttersta grenarne af en hög tall och dit var omöjligt att komma upp. Efter flere fåfänga försök, att få vår långa lina att taga öfver någon gren, måste vi slutligen för denna gång uppge hoppet om att erhålla boet. Vi »bläckade» emellertid frädet, ty M. bestämde sig att nästa dag, med bättre redskap, göra om försöket. Togo vi sedan vägen utmed Harrträsket, hem.

Hemkomna togo vi dagens byte i betraktande. När så mina ägg voro upptagna ur bomullen, hördes från det ena af desamma, ett svagt pipande. Vi förstodo nu att äggen voro starkt unglagda, men att gå tillbaka till boet med dem, hade varit fåfängt, då bäckasiner i allmänhet öfverge sina bon, så snart man en gång rubbat dem. Men jag fann på råd. Skulle jag ej själf kunna på något sätt kläcka dem? Sagdt och gjordt. Nu lades äggen på bomull, samt inlindades i min filt, som jag sedan på natten hade i min säng för att hålla den så varm som möjligt. Följande dag var ungen n:r 1 framme med näbben. Med pinzetten tog jag nu bort skalet af ägget, och så var den första kläckt.

Han lades nu på bomull i en liten ask, som jag därpå ställde i fönstret, för att den skulle få värme af solen. Men hvad skulle jag taga till mat? Maskar, det vet jag de tycka om, men att gifva honom desamma hela, trodde jag ej kunde gå, dessutom är tillgången på dessa ej riklig häruppe. I mitt rum fanns däremot godt om flugor, och med några tag af fjärlshåfven, hade jag en bra portion af dessa, hvilka han dock ej åt hela, som de voro, utan måste jag söndertugga dem, och tycktes dessa jämte min saliv, smaka »gunstig herrn».

Samma dags eftermiddag skådade ungen n:r 2 dagens ljus, och nu hade jag fullt upp att göra med att tillfredsställa dem med mat. Under natten var just ej någon hvila, för de små ungarnes skull, hvilka oupphörligen fordrade mat. Detta visade de genom ett svagt pipande, samt genom att ofta sträcka på den späda halsen, ifrigt

gapande. Vännen M. fick nu åtaga sig bestyret om de två sista äggens erforderliga värme, då jag hade fullt upp att göra med matandet af de redan kläckta. Detta gjorde han till min fulla belåtenhet, ty tidigt på morgonen hade jag nu tillsammans fyra små söta dunungar, hvilka lustigt vickade om hvarandra, där de i bomullen sökte stödja på de ännu allt för svaga benen.

De först kläckta, voro nu rätt försigkomna, hvilket den tredje i ordningen äfven artade sig att blifva, men den fjärde och minsta tycktes mest sakna sitt moderliga skydd, ty den tog sig aldrig. Men jag grände mig ej så hårdt, ihågkommande den gamla satsen att något »rötägg» finnes ju alltid i kullen.

Samma dags afton hemkom M. efter ett besök vid det förut funna falkboet, hvilket han äfven lyckats åtkomma, därjämte medförde han några Lafskrikor (*Garullus infaustus*), hvilka han skjutit.

Dagen därpå gick färden utmed norska järnvägen. Jag fällde då en småspof, (*Numenius paopus*). Fingo här se den första lappmesen (*Parus sibiricus*). Från ett litet träsk hördes en lockton, som ej var mig obekant, men jag hade svårt att erinra mig, af hvad fågel det kunde vara. Smög mig nu sakta fram, och från kärnkanten lättade en svartgrå snäppa (*Totanus fuscus*), som flygande utefter kärret lät höra sin korta och skarpa hvissling, densamma jag förut hört. Vi försökte om möjligt finna bo af densamma, men, som här endast var gungfly, måste vi tillsvidare uppgifva sökandet.

Invid Wuoskojärvi såg M. en Storlom med tvänne små ungar, simmande på hvar sin sida om den gamla.

Nedkomna till stranden af Siäkajärvi funno vi här allt vara stilla och dödt, hvarför vi fortsatte vår väg genom skogen. På ett brände sågos flera Lafskrikor, hvilka ljudlöst sväfvade fram emellan träden. I en mindre gran, på kvistarne invid stammen, fann jag ett nybyggt bo, som jag trodde vara af Sidensvans, det låg cirka 3 $\frac{1}{2}$ meter från marken, byggt af fina kvistar och lafvar, samt inuti klädt med renhår och fjäder.

Boet mätte i genomskärning 11 cm, inuti 8 cm. Från en trädtopp i närheten hörde jag nu en fogel sjunga, hvilken sång jag flera gånger hört förut, men då har fågeln aldrig varit i skotthåll för mig. Denna gång hade jag dock bättre tur, ty jag lyckades att skjuta den, och fann då att det var en Sidensvans (*Ampelis gurrulus*).

Forts.

Fiskaren.

För »Sport» af POLYCARPUS.

Här sitter jag i min lugna kammar och ser åt hafvet — nu är där is, som glimmar blå mellan trädens stammar. — En härlig tafla på sätt och vis. — Men annat är det, när stormen ryter, och vågen högt emot stranden slår och emot klippor och skär sig bryter, att skummet högt emot himlen når.

Då är det roligt att julen lossa och segla ut till en väldig dust mot vreda vågor, som hota krossa mitt tunna nötskal. Åck, hvilken lust att se, hur julen på vågen dansar i nätta former, blott jag förstår att sköta rodret, och skötet ansar, att vågen icke i båten slår.

Nu är det vinter, och isens boja har fångslat vågen uti sitt löpp, och jag har brådtom här i min koja att nät och skötar få sätta opp. — Snart blir det vår, och då får jag göra i storm och stiltje hvar dag på sjön, ty dessa »bragder», de sköla föra ur hafvet opp till mig riklig lön.

Då, hej och hopp, skall min julle gunga med fulla segel på böljans topp, och jag skall fiska, och jag skall sjunga och segla hem först när sol går opp. Min fångst skall jag emot pengar byta, som sättas in på en bank i sta'n — ja, då skall mig ej det minsta tryta, ty jag har »tummen» med gubben Ran.

En skidutflykt till Sigtuna.

För »Sport» af G. Mbg.

Det kan ju tyckas litet post festum att nu midt uppe i den vaknande vårens fogelkvitter, seglande »Svartbäcksgubbar» och smältande drifvor komma och tala om skidor och vinter, men i värsta fall kunna ju »Sports» läsare gömma denna vintersaga till nästa snötid, då den kan få ett mera aktuellt intresse. För någon kan det ju också blifva en stunds svalka i solgasset. Lite' glace! Så där! Jaha! detta kan ju få vara inledningen.

Vi befinna oss i Upsala, och passera af en oundviklig händelse »Haakens knut» med dess anslagstafvor och få genast ögonen på ett stort, pryddigt textadt anslag: »Upsala Skidklubb företager, om väderleken så tillåter, onsdagen den 23 mars kl. 6 f. m. utfärd till Sigtuna. Styrelsen». — Det var verkligen med ett halft medlidsamt, halft vemodigt löje jag läste detta, men skönjde ändå en gnista af hopp i Styrelsens ödmjuka underordnande under högre makter, som låg i den infogade satsen om väderleken. Under denna vinter har det eljest varit mycket förmätet att våga hoppas få en hel dag med godt skidföre. Nästan ständigt vindar från söder och vester. Makterna ville ej ge oss kallt, och detta insåg tydligen Domkyrkotorntuppen för länge sedan, ty han har troget visat vest-sydvestlig vind sedan i november; jag hörde någon säga att han antagligen frusit fast, bättre vore det nog då att säga, att han tinat fast; om ej den förklaringsgrunden kanske är ändå bättre att antaga, nämligen att Domkyrkotuppen, med den ställning han intar, ej så lätt bör ge vika för tidens skiftande vindkast utan taga det litet mera konservativt, om jag så får säga. — Detta blef tydligen en inledning till. Men nu kommer äntligen afhandlingen och den börjar kl. 6 på morgonen den 23 mars med — 12° Cels., hvilket förhållande föreföll som en dröm, om det ej frostat sig så verkligt öfvertygande och behagligt i mustascherna. När jag på väg till samlingsplatsen, hvilken var Flustret, passerade Köttorget fick jag se vännen John med en rykande kaffekopp i den ena handen och den

andra tyngd af en gigantisk saffransbulle. Jag lät ej tillfället gå förloradt, utan följde Johns exempel; gumman i ståndet talade om, att fyra andra skidlöpare för en stund sedan också varit där och gifvit kroppen den behagliga jemvigt som morgonkaffet skänker. — Där nere vid Svandammen voro samlade åtta stycken friska viljor, när undertecknad anlände dit, och om en stund startade vi, således nio man högt. — Hade det nu varit vår med blommande hägg och björkars späda grönska, hade det onekligen gjort sig mycket vackert att framhäfva hvilken symbolik det ligger i detta, att vi, i den tidiga morgonstunden lämnande våra vindskupor, från allas vårt gemensamma Fluster flögo ut att bland blommor på leende ängar »famna lifvet som en vacker saga». Men vi kunna ju försöka att i tanken subtrahera bort trettio värmegrader från bilden, så får verkligheten göra sig som den kan i symboliskt afseende, att den står hel och vacker för sig själf, reelt taget det veta åtminstone vi, som hade den lyckan att vara med. Röken från stadens morgonkaffekokning steg lugnt och rakt ur skorstenarne, bådande en vacker dag, och den nyss uppgångna solen tummade med späda rosenfingrar på molnen därborta öfver Kungsängsgårderna, när vår långa rad under skidors och stafvars gnissel och rassel i den hårda skaren styrde kosan ned mot Polacksbacken. — »Kratsch!» Där ha vi det första »äfventyret»! Den ena skidan remnade för en af kamraterna vid öfvergången af ett dike, virket är nämligen ganska sprödt, när det är kallt, och i synnerhet är det ömtåligt vid tvära omkast i väderleken, hvarför man då mer än eljest bör vara försiktig, i synnerhet om man är stadd på långfärd. Skidan lagades emellertid provisoriskt, men som det vid den öfverläggning som hölls på Polacksbacken ansågs allt för riskabelt att lita på en trasig skida, när vi hade så lång väg framför oss, vände kamraten ifråga där tillbaka till staden för att byta om skidor och sedan åter stöta till oss vid Flottsund, dit vi öfriga nu ilade åstad den vackra vägen genom skogen öfver Starbo och Ultuna gården. Det härliga friska

vädret och det ypperliga föret — hård skare med ett tunnt snölager öfver — gjorde löpningen så behaglig och så lätt, att jag nästan började fundera på att anställa någon sorts jämförelse mellan vår egen och vindens hastighet. Men då den senare ju varierar ganska betydligt, kunna ju läsarne ändå ej göra sig ett fullt klart begrepp om den fart vi sköto. För öfrigt var det den dagen nästan vindstilla. Himlen var hög och blå, och genom ett gnistrande gyllene flor af rimfrostiga björkar därborta på Ultuna-åsen log solen så vänligt emot oss, som endast en tärna i livvets vår ler mot sin »nybakade» student. I Flottsund dracks det än en gång kaffe under väntan på den efterkommande kamraten, och sedan han anländt och matats, fortsatte vi, sedan vi pliktskyldigast erlagt två öre pr person i bropengar, ungefär vid åttatiden vår färd. Som det ansågs ganska vanskligt att ge sig in i skogen, då vi dels ej voro förtrogna med vägen dels hade litet respekt för det hårda föret i terränglöpning, beslöto vi att taga sjövägen och åkte vid Kungshamn ned på Ekoln, hvilken vi följde till Kruzenberg. Det var en renande stark känsla som föddes inom oss, när vi löpte fram öfver den vida, solgnistrande snöslätten, kransad af allvarliga blånande skogsåsar i olika afståndsförtoning. Livvets småbekymmer, förtretligheter och missmod sköljdes undan i tanken, det blef så dämfrött och rent därinne och det hela tog sig uttryck i en öfversvallande lifslust full af glädje och kraft. Vi åkte framåt sida vid sida på en lång linie under sång. — Vi skymtade Skokloster leende och hvitt, passerade Alsike kyrka, Wassunda kyrka och åkte så ut på Garnsviken och började nu så småningom närma oss målet för vår färd. Jag får erkänna att löpningen mot slutet började kännas litet »avtomatisk» — eller hur jag skall säga — för flere af oss — och Sigtuna, som förut hägrat för oss som en synnerligen sevärd stad med ruiner och minnen af kulturel betydelse från svunnen storhetstid, intresserade oss slutligen ej i annat afseende än däri, att det var en stad, där man möjligen kunde erhålla frukost.

Det kan ju låta prosaiskt, men med sanning kommer man alltid längst, — och slutligen anlände vi till Sigtuna vid tolf tiden, visserligen något sporadiskt, men somliga måste ju åka förut för att »beställa».

Staden gör ett synnerligen behagligt intryck, där den ligger idylliskt utbredd på strandsluttningen, ruinerna, som höja sina vittrade rösten talande om fordom midt bland det lefvande livvets boningar, gifva ock en säregen vacker stämning åt taflan. — — —

Så ordnade vi oss litet och fullkomnade oss till allsköns kroppsligt välbefinnande genom frukost o. d. hvarefter vi vid våra cigarretter sökte andlig spis i »Sigtuna-Tidning», som gjorde det intrycket på oss att ega en fast hållning, hvilket allaredan framlyste ur tidningens tillkännagifvande om sina annonspris, detta beledsagades nämligen af följande anmärkning: »Annonser, stridande mot red:s åsikt af hvad rätt, godt och nyttigt är, införas ej.» — — —

Sorgligt nog fingo vi ej någon vidare tid öfver att noggrannare bese staden, utan sedan vi hvilat en stund bröto vi åter upp nu med Märsta som mål, där vi skulle möta det från Stockholm kommande tåget för att med detta återvända till Upsala. Frukosten och vilan hade alldeles förnyat våra krafter, så att färden Sigtuna—Märsta tog oss ej det ringaste, utan framkommo vi dit i god kondition efter en och half timmes åkning. Vi voro ju ej ute för att slå några rekord eller så, utan endast för att vinna styrka till själ och kropp, och då vet jag intet som i detta afseende skänker mera behållning än en sådan dag, som jag nu i korta, fattiga drag beskrifvit. Den sammanlagda väglängden blir ungefär fyra mil, och det är klart, att vi, otränade som vi voro, kände oss litet trötta och gärna intogo så bekväma ställningar som möjligt i kupén, när vi stufvats in på tåget, men vi sjöngo hela vägen, den ena sången aflöste det andra, ty glädjen och sundheten bodde innerst uti oss. Och det är idrottens härliga och goda gåfva.

Hvilka rörelser utför man vid simning?

För »Sport» af —h.

Forts. från föreg. nummer.

I och för utförandet af bensimrörelserna bör man intaga följande utgångsställning:

knäna böjas uppåt så mycket som möjligt och skiljas, ju mer dess bättre, från hvarandra, fötterna sätts med hälarne mot hvarandra att bilda så stor vinkel, som kan ske utan ansträngning, dock åtminstone rät vinkel. Bägge fötterna lika mycket vända bakåt och mot djupet. Vristerna ej sträckta.

1. I första tempot sträckas benen kraftigt och rätt raskt bakåt och åt sidorna i fötternas riktning. Detta tempo eger mycket stor betydelse för kroppens framdrivande. Vid denna s. k. sparkning hållas fötterna böjda och spännas ej förr, än rörelsen nått sitt slut. Underbenen få ej böjas uppåt, ty därigenom kommer man att piska vattnet eller så att säga simma i luften med fötterna. »Sparkningen» skall genast, från första början försiggå bakåt och ut åt sidorna, och benen få således icke först sparkas rakt bakåt och sedan bredas ut, såsom nybörjare lätt göra. Knäveckan skola vid rörelsens slut vara fullt sträckta. Bägge benen och fötterna skola gå lika djupt, lika långt och tillräckligt långt ut åt sidorna. Bägge fötterna skola liksom vid utgångsställningen vara lika mycket vända bakåt och mot djupet under hela första tempot.

2. I andra tempot föras benen och fötterna hastigt tillsammans och sträckas väl. Häl till häl och fotspets till fotspets. Vristerna vid slutet af tempot mycket väl sträckta. Ovana och dåliga simmare pläga ofta vid detta tempo i för hög grad höja sätet. I den ställning, som benen intagit efter utförandet af andra tempot, kvarblifver man så länge som möjligt.

3. I tredje tempot föras benen medels en kraftig, långsam böjning i knä- och höftleder att intaga samma ställning som den, från hvilken man utgick vid första tempot. Vristerna ej sträckta, då denna rörelse nått sitt slut. Ovana och dåliga simmare pläga vid detta tempo i för hög grad sänka sätet.

Hvad för öfrigt beträffar arm- och bensimrörelserna, kombineras de med hvarandra, så att, sedan samtidigt utgångsställningen för såväl arm- som bensimrörelserna intagits, första tempots armsimrörelser och första tempots bensimrörelser (framåtsträckning af armar och sparkning med ben) svara mot hvarandra, dock med den lilla modifikation, att man sträcker fram armarne något, innan man sparkar med benen, och att andra tempots armsimrörelser svara mot andra tempots bensimrörelser (armarnes utåtföring och benens sammanföring), dock att observera, att man sammanfört fötterna, innan andra tempots armsimning slutat; till dess den slutat, hvilar man med fötterna. Tredje tempots armsimrörelser svara mot tredje tempots bensimrörelser (böjning af armar och ben).

Ovana eller dåliga simmare pläga ofta felaktigt koncentrera sin uppmärksamhet på armsimrörelserna, så att de nästan helt och hållet försumma bensimrörelserna, hvaraf åter följden blir, att simmarne snart känna sig andtrutna och uttröttade. Samma blir förhållandet, om simningen icke sker lugnt och jämnt. Fötterna komma då på grund af den uppfjäskade takten ibland äfven att plaska i vattenytan, och med händerna skummar man eller simmar i luften. Andningsrörelserna skola ej hämmas, utan äga rum som vanligt och vara fria, naturliga, regelbundna och obehindrade. Kippa ej efter andan, fånga ej luften plötsligt och spasmodiskt, gör ej korta in- eller utandningar! Vidare pläga ovana simmare sträfva efter att höja så stor del som möjligt af kroppen öfver vattenytan eller söka att i för hög grad närma sig vågrät eller lodrät ställning. Hufvudet får ej höjas och sänkas, utan hakan bör hela tiden vara vid vattenytan, ej ofvan eller under. Man får vidare hvarken gå för djupt, »gräfv» med armarne och händerna eller gå för högt, »skumma» eller »simma i luften». Ej heller får man sparka rakt mot botten eller sparka skum eller luftsparka.

För öfrigt torde böra märkas, att simrörelserna för öfvade simmare alltid något så när flyta i ett och runda sig, så att någon skarp sönderdelning i olika tempon ej för dem ifrågakommer. *Forts.*

Från Sportvärlden.

Tunadals skid- och skridskoförening anordnade söndagen den 13 mars skidtävling å 10 km. Resultatet blef:

1:sta pris	V. Holmberg	53:07 $\frac{4}{5}$
2:dra »	L. Söderblom	55:00
3:dje »	V. Persson	55:32

Skidtävlingar i Finland. Lördagen den 12 mars var det 30 kms löpning i Nyslott.

1:sta pris	Myllymäki	2:34:33
2:dra »	Junrekko	2:34:36
3:dje »	Kaarmegangas	2:34:42

I Viborg hölls tävling å 20 km.

1:sta pris	Pakkanen	1:19:23
2:dra »	Pohjola	1:20:23
3:dje »	Vilkki	1:20:23

Tävling i backlöpning anordnades den 27 febr. af lärjungarne vid Luleå högre allm. läroverk i backen vid Bergnäset. De tävlande hade att åka två gånger i ett slätspar och fyra gånger i ett spår med stup. Resultatet blef:

1:sta pris E. Grape, Öfver-Kalix, 55 points, 27 m. sammanlagda hopp, 2:dra pris J. Örtenblad, Luleå, 51 points, 26 m. sammanlagda hopp, 3:dje pris E. Kruse, Ljuså, 51 points, 23 m. sammanlagda hopp.

Tävlingarne om finska mästerskapet för 1898 ägde rum i Helsingfors den 13 mars. Resultatet blef att G. Estlander segrade å 1,500 och å 5,000 meter med resp. $9:36 \frac{3}{5}$ och $9:22 \frac{3}{5}$ under det att Fr. Wathén segrade å 500 meter med $48 \frac{2}{5}$ sek.

De finska rekorden äro nu enl. N. P. följande:

500 m. $0:48 \frac{4}{5}$ Fr. Wathén, Helsingfors d. $\frac{13}{3}$ 1898, 1,500 m. $2:36 \frac{3}{5}$ G. Estlander, Helsingfors, d. $\frac{13}{3}$ 1898, 5,000 m. $9:22 \frac{3}{5}$ G. Estlander, Helsingfors, d. $\frac{13}{3}$ 1898, 10,000 m. $19:21 \frac{2}{5}$ G. Estlander, Helsingfors, d. $\frac{20}{2}$ 1898.

Svenska simmerskor till England. Man lär i England allvarligt tänka på att i sommar inbjuda svenska simmerskor för att visa Albions döttrar att simidrotten kan bedrifvas med framgång äfven af det tjäcka könet. Vi skola hoppas, att om resan blir af, våra svenskor skola gifva ökad glans åt det namn, Sverige förstått att skapa sig inom engelska idrottskretsar. Vi hafva äfven mycket att lära från England med afseende på räddningen af drunknande som där är högt uppdrifven och hvari undervisning till och med är obligatorisk i alla skolor.

Stockholms roddförening skall vid tävlingen i Kiel om Östersjöpokalen i sommar representeras af seniorslaget från fjorårets regatta i Stockholm. Båtlaget består af följande roddare: hrr S. Boman, H. Björkegren, C. Samsson och E. Fristedt. Vid första

inträffande af öppet vatten på Djurgårdsbruansviken kommer träningen att börja under uppsikt af roddchefen hr Otto Andersson, som äfven medföljer till Kiel.

Svensk gymnastik i Spanien. Dr Oscar Engström, professor i massage och sjukgymnastik vid institutet för operatorisk terapi i Madrid, har åtagit sig att tillämpa den svenska friskgymnastiken vid en väl-görenhetsinrättning därstädes. Det är den första skola i Spanien där uteslutande svensk gymnastik tillämpas.

Om fysisk uppfostran höll major V. G. Balck Lördagen den 26 mars föredrag på Norrland nation i Upsala. Talaren yttrade bl. a. att liksom enligt den Heliga Skrift »tron utan gärningar är död» så är idrott utan tävlingar idrottens död. Dessutom lämnades en sympatisk skildring af idrottslivet i Cambridge och önskade major B. att den dag måtte snart randas då man äfven i Upsala kan få skåda något liknande, ty hvad lämplig kroppsbyggnad beträffar står nordbon framför engelsmannen fastän den senare genom trägen öfning för närvarande står först med anseende till resultatet. Föredraget belönades med rikliga applåder från ett par 100-tal tacksamma åhörare.

Engelska universitetskapprodden. Vid den världsberömda tävlingen mellan de bägge universiteten Oxford och Cambridge lördagen den 26 mars vann Oxford sin nionde seger i följd. Detta universitet står alltså nu med 32 segrar emot 22 för Cambridge i den långa följd af år denna kapplöpning mellan de engelska universiteten årligen utkämpats.

I år tog Oxford ledningen från första fjärdedelen af banan och behöll denna position till slutet. Tid: 22 min. 15 sek. Vädret var det sämsta och Themsen mycket upprörd. En orkan med regn och hagel urladdade sig öfver de tävlande och kan hafva i sin mån bidragit till kapproddens utgång, ty Cambridgebåten inkom till målet fylld med vatten till trefjärdedelar.

Upsalakretsen

af

Idrottsföreningen Kamraterna

sifver

söndagen den 17 april kl. 6 e. m.

SOIRE

å Norrlands nations stora sal härstädes.

Biljettpris: 1 kr.

Program kommer framdeles att tillkännagifvas i platstidningarne.

Bernhard Öberg & C:o

Velocipedaffär

öppnas omkring den 15 April

14 Svartbäcksgatan 14

UPSALA

Rikt och stort lager af:

Svenska och Amerikanska
Velocipeder,

Däribland särskildt framhållas:

Crescent, Rambler, Fram och Nordstjernan.

Stort lager af tillbehör och Sportdräfter.

Sterling

Amerikas bästa och elegantaste

velociped

säljes i Upsala hos

A. F. & J. NYMAN

8 Svartbäcksgatan 8.

De välkända Velocipederna

Mercury

och

Humber

äro oöfverträffade i elegans
och solidité.

Ständigt lager af olika modeller
till marknadens lägsta priser.

J. A. AHLQVIST

Upsala

Velocipedaffär o. Reparationsverkstad.

OBS.! Mercury-cyclarna hafva
eröfradt 32 i:sta pris på konti-
nentens kapplöpningsbanor
säsongen 1897.

RÖK BORGIS

utmärkt tolföres cigarr

säljes i hvarje välsorterad cigarraffär.

Lager hos Ivar Lundgren, Wallingatan 11, Stockholm.

Sänd in 35 öre i frimärken

till

»Sport», Upsala,

så erhåller Ni hela första kvartalet af densamma
Eder fraktfritt tillsändt.

Pröfva och döm!

Cigaretter

Miriaklis, Kalif, Les Lions, El Kahira, Ali Bey
rekommenderas.

Säljes i parti hos

Ivar Lundgren, Wallingatan 11, Stockholm.